

HỒI 78

DƯ BÌNH NAM

H

ai tiếng “chị và em” vừa phát ra, làm cho Phạm Giang thật khó chịu nói:

- Em Đại...

Mộ Dung Đại nghiêm nét mặt chăm chăm nhìn vào mặt Phạm Giang gần từng tiếng:

- Đừng vô lễ! Ai là em Đại của người?

Phạm Giang chưa chát nói:

- Em Đại! Em...

- Im đi! Tại sao lúc trước người mắng ta là đồ hèn?

- Đang lúc tức giận thì đâu có thì giờ suy nghĩ. Nhưng anh đã xin lỗi em rồi mà!

- Phạm Giang! Người có biết cũng vì người mà ngày nay ta ra nông nổi này không?

- Em Đại...

- Phạm Giang! Ta cấm người không được vô lễ như vậy.

Gương mặt Phạm Giang bỗng nhiên biến đổi qua nhiều trạng thái. Ông cúi mặt xuống đất một hồi lâu, mới ngước lên gượng cười, nói:

- Hai mươi năm về trước, tôi đã hết lòng yêu cô, nhưng cô lại tỏ ra lạnh nhạt, sau đó cô lại đi lấy chồng, rồi lại ly dị. Nhưng bây giờ chẳng biết tại sao cô vẫn cự tuyệt với tôi.

- Bởi ta không yêu người, nên ta không thể nào muốn tiếp chuyện với người được.

Hoàng Thượng Chí thấy hai người đối đáp, thầm nghĩ:

- Phạm Giang vì yêu Mộ Dung Đại nên phải mất hai mươi năm chờ đợi. Xem ra ông ta cũng là người đa tình lắm đấy. Nhưng điều này rất kỳ lạ là xem bề ngoài thì Mộ Dung Đại chừng hai mươi tuổi. Nhưng theo lời người này nói thì tuổi tác của bà ta đã già rồi mới có lý. Việc này thật là rắc rối khó hiểu thật.

Phạm Giang tròn xoe đôi mắt quay nhìn Hoàng Thượng Chí muốn nấy lửa, tỏ ý ghen hờn, rồi quay sang nhìn Mộ Dung Đại, nói:

- Cô đã yêu nó à?

Hồng y thiếu phụ nói với giọng khinh bỉ:

- Theo ta nghĩ thì điều này đâu có liên hệ gì đến người.

- Hừ! Với lớp tuổi của nó nếu làm con cô cũng còn chề nhỏ nữa là khác.

Hoàng Thượng Chí tức muốn ới máu vì câu nói đó, nhin không được nữa, hét:

- Phạm Giang! Ông phải lễ độ một chút chứ! Tại sao ông lại sỉ nhục tôi.

Đang lúc ghen hờn, lại nghe Hoàng Thượng Chí nói thế, Phạm Giang gằn từng tiếng:

- Như vậy người làm gì ta?

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm nói:

- Không sao cả! Ta sẽ cho người một bài học về trường đời.

- Bài học à? Ha! Ha! Ha!

Hồng y thiếu phụ cười gằn nói:

- Phạm Giang! Không có chuyện gì đáng cười cả. Ta xem người không phải là đối thủ của nó đâu mà khoác lác cái mồm.

Đang cười, bỗng im bật, Phạm Giang liếc nhìn Hồng y thiếu phụ rồi quay qua nói với Hoàng Thượng Chí:

- Thằng ranh con! Mày...

Hai tiếng "Ranh con" vừa phát ra, làm cho Hoàng Thượng Chí nổi nóng hét:

- Phạm Giang! Người dám lập lại lần nữa nghe xem!

- Nhãi ranh! Đừng khoác lác cái mồm mà bỏ mạng...

- Người hãy xem đây!

Tiếp theo tiếng hét, Hoàng Thượng Chí vung ra một lúc hai chiêu đánh tống vào người Phạm Giang.

Quyết không chịu thua, Phạm Giang đưa chưởng ra đánh lại.

Một tiếng âm nổi lên, cát bụi bay mịt mù, Phạm Giang đứng không vững, lão đảo lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Hồng y thiếu phụ lấy khăn ra che miệng, cười khúc khích, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Phạm Giang.

Cử chỉ ấy làm cho Phạm Giang hổ thẹn. Ông nổi giận, mắt đầy sát khí, tiến đến tám bước, vung tay đánh ra một lúc ba chiêu, nhắm ngay các yếu huyệt của Hoàng Thượng Chí công đến, sức mạnh không thể tả.

Hoàng Thượng Chí vung song chưởng đánh bạt chưởng thế độc ác của Phạm Giang một cách dễ dàng.

Phạm Giang thấy tuyệt chiêu của mình vô hiệu quả, lấy làm khó chịu. Bao nhiêu cảm hận Hồng Y thiếu phụ của ông lúc này đều đổ dồn vào Hoàng Thượng Chí. Hai hàm răng ông cắn chặt, đôi mắt trợn ngược như muốn nứt ra, chăm chăm nhìn Hoàng Thượng Chí như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bỗng một nụ cười âm độc lướt qua góc môi của lão. Lão nói:

- Lãnh Diện Nhân! Võ học của người có phần thâm hậu đó. Vậy hãy tiếp thử chiêu này xem!

Dứt lời, đôi vai ông nhún một cái, tức thì hai luồng chưởng phong ép vào ngực Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí tỏ vẻ khinh thường, đưa chưởng trái bảo vệ ngực, chưởng mặt tống vào mặt đối phương.

Hồng Y thiếu phụ thấy vậy hét to:

- Phạm Giang! Người dám dùng độc thủ để...

Không kịp nói hết câu, bà vội vung chưởng đánh thẳng vào Phạm Giang.

Tiếp đó, hai tiếng rú thất thanh vang lên, Phạm Giang văng ra ba trượng, Hoàng Thượng Chí ngã gục tại chỗ.

Thì ra, đang lúc ghen tức, Phạm Giang đã dùng độc thủ Nhan Chưởng Đầu Dao quyết kết liễu mạng sống của Hoàng Thượng Chí.

Chiêu Nhan Chưởng Đầu Dao này, bề ngoài như công đến đối phương, song kỳ thực trong hai tay áo của Phạm Giang có hai con dao sắc bén, lúc vung tay đánh ra song chưởng, thì hai con dao bay ra, theo luồng chưởng phong công đến.

Môn này lợi hại và lạnh lẽo phi thường, nếu không chú ý thì có thể bỏ mạng với nó ngay.

Mộ Dung Đại thấy ông ta nhún đôi vai, bà đã biết ông ta sắp xuất thế Nhan Chưởng Đầu Dao liền ra tay cản lại. Nhưng đã muộn mất, lúc chưởng bà vừa đánh Phạm Giang văng ra, thì chưởng phong ông ta đã xuất ra rồi, nên Hoàng Thượng Chí phải bị thương bởi hai con dao ấy ngã ngay tại chỗ.

May mà bà ta phát giác được, hét lên một tiếng, khiến chàng để ý, biến chiêu tránh qua một bên, nên hai con dao một con xuyên qua cánh tay, một con đâm hút vào vai và chưởng phong đập vào ngực, làm chàng hét lên một tiếng thất thanh ngã gục tại chỗ, máu miệng trào ra ướt cả quần áo, mà vẫn chưa chết.

Phạm Giang vì dùng hết mười phần thành lực đánh ra chiêu Nhan Chưởng Đầu Dao nên không chịu nổi cái đâm của Mộ Dung Đại, tức thời văng ra mấy trượng, té nhào máu miệng trào ra lai láng.

Cảnh hãi hùng này diễn ra trong nháy mắt khó mà lường trước được.

Thiếu phụ vội tung mình đến bên Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Em ơi! Có sao không?

Hoàng Thượng Chí cố nén đau lồm cồm ngồi dậy. Vết thương bị động đau buốt lên, chàng không sao chịu nổi, hự một tiếng rồi nhào xuống.

Thiếu phụ thấy vậy, đến xem xét, thì thấy một con dao xuyên qua cánh tay một con dao đâm lút qua vai chỉ còn cán ngực bầm đen, làm cho nàng cảm động, hai giọt lệ từ trong khóe mắt lăn ra.

Nhờ chàng vận công bế tắc các huyết đạo, nên hai vết thương máu chỉ chảy rỉ rả thôi.

Hồng Y thiếu phụ vận công lực vào hai ngón tay, kẹp lấy cán dao nhỏ mạnh ra, rồi lấy thuốc rắc lên vết thương.

Vì đau quá, Hoàng Thượng Chí ré lên một tiếng rồi ngất đi.

Một lúc sau, chàng mới tỉnh lại, cảm thấy vết thương bớt hành. Chàng từ từ mở mắt ra, thấy Hồng Y thiếu phụ ngồi kề bên, đôi mắt đầm lệ. Chàng động lòng nói:

- Cảm ơn chị đã hết lòng vì tôi.

- Đừng nghĩ thế hãy nhắm mắt lại điều dưỡng tinh thần cho khỏe.

- Em phải giết nó!

- Giết ai?

- Phạm Giang.

- Nó đã rời khỏi nơi đây từ lâu rồi!

Hoàng Thượng Chí giật nảy người, vội đứng dậy đưa mắt xem xét, thì không thấy bóng Phạm Giang đâu cả, chàng tức giận nói:

- Ta sẽ giết người! Ta sẽ giết người!

Dứt lời, chàng chệnh choạng chạy đi!

Hồng Y thiếu phụ thất kinh, vội vã chạy theo đỡ chàng ngồi xuống và nói:

- Em à! Hãy ngồi xuống nghỉ một lát cho khỏe rồi đi giết hán không muộn đâu.

Nàng đưa bàn tay mềm mại đỡ chàng ngồi xuống.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rung động, và hình như có một luồng điện chạy khắp thân mình, làm cho chàng không còn tự chủ được nữa, trông người chàng nóng bừng lên.

Hồng Y thiếu phụ âu yếm nói:

- Lúc này Phạm Giang mắng chị là đồ hèn, em có cảm tưởng gì không?

Lời nói êm dịu làm sao, lại còn làm phát ra một mùi thơm như hoa lan, làm chàng động lòng nói:

- Điều này em không thể nào nói được.

- Sao vậy?

- Bởi vì... vì...

- Hay là em đã khinh chị là người hèn như Phạm Giang nói lúc trước.

Lời nói ấy lại làm cho nét mặt chàng ngỡ ngác như người mất hồn. Một lúc lâu, chàng mới nói được một tiếng “không”.

Người thiếu phụ quyết không bỏ qua, nói tiếp:

- Như thế thì em coi chị là người thế nào?

- Tôi tin rằng chị không phải là người như Phạm Giang nói đâu!

- Tại sao vậy?

- Vì... vì...

- Nói đi! Có gì đâu mà em phải sợ sệt.

Hoàng Thượng Chí biết không thể nào từ chối được, ôn tồn nói:

- Chị là một người tốt. Hơn nữa lại đẹp tuyệt vời.

- Ha! Ha! Ha! Em nói thật ư?

Chàng đưa mắt nhìn vào mặt bà ta, bất thần bốn mắt chạm nhau làm cho chàng không thể nào tự chủ được nữa. Tâm hồn chàng lúc này như điên như dại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào thiếu phụ. Ngược lại, Hồng Y thiếu phụ thấy thế, đôi môi bỗng nở một nụ cười như hoa nở.

Hoàng Thượng Chí không còn đủ can đảm nữa, chàng đưa tay ra, ôm bà ta sát vào lòng, siết chặt lại, rồi từ từ hai người ngã xuống đất.

Thế là cả thân mình thon thon của thiếu phụ lúc này nằm gọn trong lòng Hoàng Thượng Chí.

Trong người Hoàng Thượng Chí lúc này máu nóng chảy khắp mình tim đập mạnh, hơi thở dồn dập, lý trí đều mất cả, chẳng khác một con hổ đói vồ được mồi.

Trong lúc đó bỗng nhiên có tiếng người từ xa phi thân đến, làm cho chàng sức tỉnh, vội vã thả thiếu phụ ra, đứng dậy quay mặt nhìn ra miệng cốc xem xét một lúc lâu, mới quay lại:

- Chị! Có người đến.

Hồng Y thiếu phụ trên má vẫn ửng hồng, đôi môi vẫn còn nở nụ cười duyên! Bà ta từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí đoạn thở một hơi dài tỏ vẻ thất vọng.

Hoàng Thượng Chí vội vã quay mặt ra miệng hang, không dám nhìn, vì chàng sợ không sao tự chủ được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta.

Bỗng nhiên mấy xác chết ở miệng hang lăn mấy vòng, tiếp đó mấy tiếng í tỏ ra hoảng hốt. Vì họ bắt gặp xác bọn Thiên Tề Sứ Giả Vũ Trung Kỳ.

Tiếp đó một giọng nói như xé không gian nổi lên:

- Dư Đường Chủ! Vạn Độc Tổ Sư quả thật còn sống sao?

Tiếng người khác đáp:

- Thuộc hạ không bao giờ dám nói dối với Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí giật nảy người, vì chàng biết Dư Bình Nam đã xuất hiện nơi Hắc Cốc này.

Người mà được gọi là Dư Đường Chủ đó chính là Độc Quân Dư Hóa, một trong mười hai cao thủ của Thiên Tề Giáo vào thám xét Hắc Cốc được sống sót.

Công lực của Giáo Chủ này nếu đem so với công lực của Thiên Tề Sứ Giả chỉ bằng một phần mà thôi.

Vì Giáo Chủ này chính là một tay gian hùng lão mặc nhiên sai bộ hạ giả hình dáng lão để lừa gạt tai mắt thiên hạ mà hành hung. Nhưng lão lại không ở trong giáo, không biết lão mưu tính chuyện gì.

Hơn nữa lão còn khiến người giả thành Huyết Sợ quấy rối trên giang hồ. Điều này lại càng khó hiểu hơn.

Nếu không được Thất Hồn Nhân cho biết, thì chính Hoàng Thượng Chí cũng mắc mưu lão luôn.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lúc tái giá, lấy vị Thiên Tề Giáo Chủ này là Dư Bình Nam làm chồng, và nhận Trương Thiếu Côn là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông làm con của lão.

Một lúc lâu, giọng nói của Dư Bình Nam lại sang nổi lên:

- Dư Đường Chủ! Mười một người cùng Vũ Trung Kỳ đều ngộ độc thiệt mạng hết à?
- Bẩm Giáo Chủ! Phải nói là mười hai người chứ!
- Tại sao vậy?
- Vì thuộc hạ cũng là một trong những người xấu số kia mà.
- Nhưng đường chủ vẫn còn sống, đâu đã chết?
- Đây là sự may mắn thôi, vì thuộc hạ thường nghiên cứu, và gần gũi độc dược, nên mới được sống đến giờ phút này. Nếu không, lúc này chỉ là một cái xác không hồn rồi.

- Ủ! Ta thường căn dặn Vũ Trung Kỳ là nếu lão Độc Vật ấy còn sống, hoặc công việc không được kết quả tốt đẹp, thì lập tức đốt chất nổ, phá tan Hắc Cốc này ra, tại sao nó lại chẳng thi hành, để đến đời phải thiệt mạng tất cả đồng bọn! Hừ!

- Bẩm Giáo Chủ! Vũ Trung Kỳ cũng thường nhắc đến mệnh lệnh ấy. Nhưng lúc Vạn Độc Tổ Sư xuất hiện, chúng tôi chưa kịp thi hành, mới lui ra ngoài miệng cốc, thì tất cả đều ngộ độc lúc nào rồi, lăn ra chết như gà mắc dịch, xin Giáo Chủ chớ trách móc.

Hoàng Thượng Chí thấy Độc Quân Dư Hóa giấu chuyện hấn được người cứu sống, và Dư Bình Nam lại không hề biết đến, nên chàng đoán chắc ông ta mới xuất hiện.

Bỗng chàng cảm thấy một bàn tay dịu dàng đập trên vai. Chàng giật mình quay lại thấy Hồng Y thiếu phụ đã đứng bên chàng từ lúc nào cười lả lơi, nói:

- Em ạ! Ngoài miệng cốc, Dư Bình Nam Thiên Tề Giáo Chủ đã xuất hiện đến đó.
- Em đã biết từ lúc nãy.
- Vậy bây giờ em tính sao?
- Giết hấn để thanh toán món nợ cũ, đồng thời trừ bớt tai họa cho võ lâm.
- Ngay bây giờ sao?

- Phải.

- Nhưng chẳng biết chúng nó kéo nhau đến đây để làm gì vậy?

- Có lẽ vì nghe lời đồn đãi đến đây: hay vì theo dõi hành động của Độc Quân Dư Hóa mà đến đây cũng có.

- À! Chị quên hỏi em, mấy xác chết ngoài miệng cốc của phái nào vậy?

Chàng qua loa kể chuyện Thiên Tề Giáo Chủ sai người đến đây, tìm kiếm Vạn Độc Tổ Sư bị nhiễm độc chết, làm cho Mộ Dung Đại biến sắc hỏi:

- Nếu vậy đây là chỗ người ta đồn rằng là Hắc Cốc Độc Trì sao?

- Đúng vậy.

- Như thế thì Vạn Độc Tổ Sư hiện ở trong này?

- Phải.

- Vậy chúng ta mau rời khỏi nơi này, nếu chậm trễ ắt bỏ mạng.

Hoàng Thượng Chí khoát tay, nói:

- Đừng vội! Chị khoan ra mặt đã. Chờ tôi kiếm Dư Bỉnh Nam thanh toán mối thâm thù đã.

Mộ Dung Đại cau mày, nói:

- Em ạ! Bây giờ không tiện đâu?

- Tại sao lại không tiện?

- Thương tích của em hiện còn nặng quá sức e có hại cho sức khỏe.

- Thương tích nhỏ mọn này đối với tôi ăn nhăm vào đâu!

- Hơn nữa, chị nghe đồn Dư Bỉnh Nam là một người võ công thâm hậu vô cùng.

- Nói vậy chị không biết nó sao?

- Hai mươi năm về trước ta có đấu với hắn mấy lần, nhưng từ khi ta có chồng đến nay, không gặp hắn nữa. Và bây giờ hắn lại trở thành bá chủ quần hùng thì lời đồn ấy đâu có sai.

- Xin chị đừng lo lắng! Tôi quyết sống chết với nó một trận để báo thâm thù.

Bỗng trên miệng cốc lại có tiếng Dư Bỉnh Nam, hỏi:

- Dư Đường Chủ! Bây giờ người đã biết được tánh chất của loại nước độc đó chưa?

- Điều này mong Giáo Chủ tha thứ cho. Thuộc hạ bất tài không thể nào phân tách được, vì chất độc này là một thứ độc khác thường. Bao nhiêu thuốc giải độc của tôi đem trút hết xuống đó, nhưng vẫn không làm tan được. Theo thuộc hạ nghĩ thì ngoài Vạn Độc Tổ Sư ra, không ai có thể trừ được.

- Như vậy hãy truyền lệnh đem đặt chất nổ vào miệng cốc và đem chôn luôn trên đỉnh cốc, rồi cho nổ tan Hắc Cốc này đi.

Hoàng Thượng Chí giật mình, vội nhún vai bay vọt lên miệng hang.

Vừa lên khỏi hang, chàng thấy một người cao lớn, mặt bịt một lớp khăn xanh đứng đối diện với miệng hang. Độc Quân Dư Hóa đứng một bên, sau lưng hai lão già mặc toàn đồ đen, trước ngực thêu tấm đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn sau hết chàng đoán chừng cỡ hai mươi người đại hán mặc quần áo bó sát mình màu đen, đứng thành hàng chữ nhật.

Sự xuất hiện của chàng làm cho bọn chúng mặt mày biến sắc, tỏ ra hoảng hốt và lo sợ.

Độc Quân Dư Hóa thấy Hoàng Thượng Chí vẻ mặt khác như đang dự tính một ý nghĩ gì thật khó đoán.

Lấy lại được bình tĩnh, Hoàng Thượng Chí nhìn vào người bịt mặt hỏi:

- Người có phải là Giáo Chủ Thiên Tề?

Người bịt mặt lạnh nhạt nói:

- Phải! Còn mày là ai?

- Lãnh Diện Nhân!

Chẳng biết vì sao, Hoàng Thượng Chí vừa nói dứt lời, ông ta ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười như hổ rống, làm cho hai lão già Thiên Tề Sứ Giả, và bọn đại hán đứng sau ngơ ngác như người mất hồn.

Đang cười bỗng im bật, Dư Bình Nam hai mắt lóe hào quang, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Hai luồng nhãn quang ấy như hai lưỡi kiếm sắc bén, làm cho Hoàng Thượng Chí phải giật mình không dám nhìn ngay mặt. Chàng thầm nghĩ:

- Nội công của lão ta quả thật thâm cao.

Một lúc lâu, Dư Bình Nam hỏi sang sảng:

- Lãnh Diện Nhân! Không ngờ hôm nay ta lại gặp người ở nơi này.

Hoàng Thượng Chí lạnh lẽo nói:

- Ta cũng đang tìm người, nào ngờ người lại đến đây! Ôi thật là dịp may hiếm có.
- Lãnh Diện Nhân! Đừng coi trời như nắm tay mà bỏ mạng đó! Người có thể chịu nổi một chiêu của bốn chủ không?
- Ha! Ha! Ha! Dư Bình Nam! Đừng có khoác lác ân hận suốt đời.

Dư Bình Nam không biết được thân thế của Hoàng Thượng Chí, chỉ biết hắn là chưởng môn phái Thiên Nam mà thôi. Nhưng Hoàng Thượng Chí biết ông ta là kẻ cướp mẹ chàng, nên bao nhiêu thù hận hiện ra trước mắt. Mặt chàng lúc này chứa đầy sát khí, chàng muốn vung chưởng đánh ngay.

Bỗng Dư Bình Nam cất giọng nói như xé không gian:

- Lãnh Diện Nhân! Mày muốn tự quyết lấy hay là để...
- Dư Bình Nam! Người đừng tưởng trên giang hồ này chỉ có mình người là đệ nhất võ lâm. Đối với ta, Ha... Ha... lời nói ấy người không đáng nói. Hơn nữa nhiều lần ta muốn thanh toán người cho rồi, nhưng không được dịp may. Vậy hôm nay ta quyết lột bộ mặt giả tại của người ra, và cho về châu diêm chúa, để trên giang hồ bớt đi một tai họa.
- Nhãi ranh! Hãy im cái mồm! Có lời di chúc gì không?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Di chúc! Ha! Ha! Lời di chúc phải là lời của người để lại mới đúng chứ!

Dư Bình Nam cười gằn, tiến đến hai bước mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí như nẩy lửa, làm cho bầu không khí căng thẳng vô cùng.

Hai mươi tên đại hán, mắt chăm chăm nhìn Hoàng Thượng Chí không rời. Nhưng đó không phải vì chúng kinh ngạc, mà chính chúng đốc súc Hoàng Thượng Chí ra tay, để chúng được xem thần lực của Giáo Chủ, vì từ lúc gia nhập vào môn phái đến nay, chúng chưa bao giờ được mục kích lần nào.

Hơn nữa, mười mấy năm nay Dư Bình Nam không ở trong giáo phái, ông giao lại việc xử lý Giáo Chủ cho một người cao cấp trong phái. Rồi từ đó đến nay ông ít về thăm giáo phái. Việc này chỉ có một vài cao cấp trong giáo phái biết mà thôi. Ngoài ra, không một ai rõ được.

Từ sau lưng Dư Bình Nam hai lão già Thần Tề Sứ Giả song song bước đến trước mặt Dư Bình Nam cúi đầu, đồng nói:

- Bẩm Giáo Chủ! Giết gà đâu cần đến dao mổ trâu. Vậy xin Giáo Chủ cho phép chúng tôi được lãnh sứ mạng này.

- Ủ! Nhưng các người phải cẩn thận đấy nhé!

Tức thì hai lão Thiên Tề Sứ Giả một trái một mặt tiến đến bên Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thừa hiểu những bộ hạ Thiên Tề Giáo Chủ đều là những tay lợi hại so với Nam Cái, Bắc Tăng, thì chúng cao cường hơn gấp bội. Cho nên chàng không dám khinh thường, hơn nữa vết thương của chàng lúc này chưa lành, chàng vội vận hết công lực vào hai cánh tay thủ thế.

Dư Bình Nam vội lui ra, nhường chỗ cho hai lão sứ giả.

Hai Thiên Tề Sứ Giả rống lên như cộc, rồi xuất chiêu công thẳng vào người Hoàng Thượng Chí.

- o O o -